

ပုညဝင်း

မေတ္တာဖြင့် ဝယ်ယူသည်

အပိုင်း (၁)

တစ်နေ့သ၌ ချမ်းသာသော ယောက်ျားတစ်ယောက် နှင့် နွမ်းပါးသော
ယောက်ျားတစ်ယောက်တို့သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အတူတကွ တွေ့ရှိ
ချစ်မိသွားခဲ့ကြလေသည်...။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင်...

ချမ်းသာသောယောက်ျားက ထိုမိန်းကလေးရဲ့ အချစ်ကို သူ့တွင်
ပိုလျှံလှသော ငွေဖြင့် ဝယ်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး နွမ်းပါးသော ယောက်ျားက
မေတ္တာဖြင့်သာ ဝယ်ယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်...။

ထိုအချိန်မှ အစပြု၍ ... ဤဝတ္ထုဇာတ်လမ်းစတင်
ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်...။

ငွေဆိုတာ ကျွန်တော်တို့အားလုံးရဲ့

ဒုတိယ ဘုရားသခင်ပဲ၊

လောကမှာ ငွေရှိရင် ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်တယ်...

သလင်းဖြူရဲ့ အချစ်ကို ကျွန်တော်...

ငွေနဲ့ ဝယ်ယူမယ်... မရ မရှိစေရဘူး။

ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်...။

နေဘွား

လောကမှာ အရာတော်တော်များများကို
ငွေနဲ့ ဝယ်လို့ရတယ်
မရတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊
အဲဒါ... အချစ်ပဲ...
ငွေဟာ ဒုတိယ ဘုရားသခင်ဆိုရင်...
ဘုရားသခင်ကို ကြီးမြတ်စေခဲ့တာဟာ
မေတ္တာတရားပဲ...
သလင်းဖြူရဲ့ အချစ်ကိုဝယ်ဖို့
ကျွန်တော်မှာ ကုံလုံကြွယ်ဝတာဆိုလို့
မေတ္တာပဲ ရှိတယ်...။
လုလင်

*

ကျွန်မဟာ...ငွေရှိတဲ့ဘဝကို
မွတ်သိပ် တမ်းတနေတဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်ပါ...

ငွေရှိရင် ကျွန်မဘဝဟာ

ဘာမှ မလိုအပ်တော့အောင်

ပြည့်စုံသွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်...

ဒါမေမယ့်...

သလင်းဖြူ

*

နေဘွားကို လုလင် စတွေ့ခဲ့သောနေ့က လုလင်တို့အိမ်
သေးသေးလေးဘေးက တိုက်ကြီးကြီး ဆောက်လုပ်ပြီးစီးသွားပြီးနောက်
ဆယ့်တစ်ရက်မြောက်နေ့ဖြစ်သည်။

အဲဒီ တိုက်အိမ်ကြီးဟာ တကယ့်ကို ကြီးမားခုံညားလှကာ လုလင်တို့
မျက်စိရှေ့မှာပင် တဖြည်းဖြည်း ရုပ်လုံးပေါ်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ဘိုးဘွား
လက်ထက်ကတည်းက ပိုင်ခဲ့သော လုလင်တို့ရဲ့ ပေသုံးဆယ် ပေခြောက်ဆယ်
မြေကွက် ရှည်မျောမျောလေးသည် သူဌေးတွေ တတိတိဖဲ့၍ ဝယ်ယူ
ဆောက်လုပ်သွားကြသော အိမ်ကြီးတွေရဲ့အလယ်မှာ သေးသေးလေး
ကြားညှပ်နေသည်။

ထိုခြံရှည်မျောလေးထဲက သူတို့ရဲ့ အိမ်ကလေးဟာ သေးသလို
ထင်ရပေမယ့် မေ့မေ့ အစွမ်း ဖြင့် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေကာ လုံခြုံခွေးထွေးမှုလည်း
အပြည့်ရှိသည်။

မေမေဟာ ဖေဖေ ရှိစဉ်ကတည်းက ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့တဲ့ ဟောဒီ
အိမ်ခြံနေရာကလေးကို ဘယ်သူဌေးက ဘယ်လောက်ပေးဝယ်ဝယ် ဘယ်တော့မှ

မရောင်းဘဲ တွယ်တာ စွဲမြဲနေသည်။

သူဌေးရပ်ကွက်ဟု ခေါ်တွင်သော သူတို့လမ်းထဲမှ သူတို့အိမ်ကလေး တစ်အိမ်သာ ထူးထူးခြားခြား ရှိနေကာ သူတို့တစ်အိမ်ကလွဲပြီး အားလုံးဟာ သူဌေးတွေချည်းသာပင်။ ဟိုးအ ရင်က ခင်မင်ခဲ့တဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေဟာလည်း ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ကြပြီမို့ ကိုယ့်ဝင်းတံခါး ကိုယ်ပိတ် ကာ သီးသန့် နေထိုင်တတ်ကြသော အိမ်နီးချင်း သူဌေးတွေရဲ့ အလယ်မှာ သူတို့အိမ်ကလေးဟာ အထီးကျန်နေသည်...။ သို့သော် မေမေက လုလင်ကို အားမငယ်တတ်ဖို့ သင်ကြားပေးခဲ့ပါသည်... ။

လုလင်တို့ခြံနှင့် ကပ်လျက်က ရှုပ်လုံးပေါ်လာသော အိမ်ကြီးကို မော့ငေးနေမိသော လုလင်၏ ခေါင်းကလေးကို မေမေက အသာဖွဖွပုတ်ရင်း ပြောပြတတ်ခဲ့သည်မှာ...

“သား... တကယ်တော့ ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုဆိုတာ အားကျစရာမဟုတ်ဘူး၊ သူများ ချမ်းသာမှုကို မြင်ပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အားငယ်နေစရာလည်း မလိုဘူး၊ မကျေမနပ် ဖြစ်နေစရာလည်း မလိုဘူး၊ အရူးကြီးတာက စိတ်ချမ်းသာမှု ရှိဖို့ပဲ၊ ငွေရှိပေမယ့် စီးပွားရေး လောဘဇော တိုက်မှုတွေ၊ လူမှုရေးအရှုပ်အထွေးတွေနဲ့ ရွှေဘုံပေါ်ထိုင်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေကြတဲ့သူတွေ အများကြီးပဲ...။

“သားက လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ ကျောင်းမှန်မှန်တက်လို့ မေမေ စိတ်ချမ်းသာနေတဲ့ အချိန်မှာ ကျောင်းပြေးပြီး ထင်ရာစိုင်းနေတဲ့ သူဌေးသားကလေးအတွက် သူ့မေမေခမျာ ဗျာများ ပူလောင် နေချင်နေမယ်...၊ မေမေက သားကို ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်ကျွေးပြီး သားဘေးမှာ အဖော်ပြုနေလို့ သား စိတ်ချမ်းသာနေတဲ့ အချိန်မှာ ပါတီပွဲလိုက်တက်ပြီး အိမ်လည်းမကပ်၊ သားသမီးကိုလည်း ဂရုစိုက်ဖော်မရတဲ့ အမေ သူဌေးမကြီးကြောင့် သူ့သားကလေးခဗျာ အထီးကျန် ဝမ်းနည်းနေချင်နေမယ်...”

လုလင်သည်...မေမေ့ရဲ့ ဥပမာစကားကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်
ကျေနပ်သွားသည်။ ပြီးတော့ သွက်လက်စွာပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီ လို သားကလေးတော့ မဖြစ်ချင်ဘူး မေမေ”

“မေမေလည်း အဲဒီ လို အမေမျိုး မဖြစ်ချင်ပါဘူး”

ပြီးတော့ လုလင်တို့သားအမိတွေ ပေါ့ပါးကျေနပ်စွာ
ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့... သူ သတိထားမိခဲ့တာကြာပြီ။ သူတို့
လမ်းထဲက သူ့အရွယ်ကောင်လေးတွေသည် မနက်ဆို ဒရိုင်ဘာမောင်းသော
မှန်အလုံပိတ်ကားဖြင့် ကျောင်းသွားကြပြီးနောက် သူတို့မိဘများလည်း ကား
ကိုယ်စီဖြင့် ထွက်ခွာသွားကြသည်မှာ ညဗိုးချုပ်မှပင် အိမ်ပြန်ရောက်ကြရသည်...။

မေမေကတော့ ကျောင်းဆရာမမို့ လုလင်နဲ့အတူ ရင်အုပ်မကွာ
ရှိနေနိုင်သည်။ ကျောင်း ပိတ်ရက်ဆို သားအမိနှစ်ယောက် လက်ချင်းတွဲကာ
ဘုရားသွားနိုင်သည်။ အိမ်မှာနေလျှင် မုန့်တစ် မျိုးမျိုး လုပ်စားကြသည်။ မေမေက
လုလင် ကျောင်းမှာ ကြုံခဲ့သမျှ အတွေ့အကြုံတွေအကြောင်း၊
သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်း သူ့ရဲ့ ခံစားချက်တွေအကြောင်းကို အမြဲ အရူးတယူ
နားထောင်ပေး ကာ အကြံဉာဏ်လည်းပေးတတ်သည်။ ဘာလိုတော့သနည်း။ အဲဒီ
ဘဝကိုသူက အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သည်...။ အိမ်မှာ ချဉ်ဟင်းကလေး၊
ပဲပြုတ်ကြော်ကလေးနဲ့စားရပြီး ကျောင်းကို ဘတ်စ ကားတိုးစီးသွားရလည်း
လုလင်သည် ကိုယ့်နံဘေးက တဝီဝီ ဖြတ်သွားသော ဇိမ်ခံကားတွေပေါ်မှာ
ချောကလက်စားရင်း လိုက်ပါသွားတတ်သော ရွယ်တူကောင်ကလေးတွေရဲ့ ဘဝကို
အားမကျ။ ပျော်ရွှင်ပေါ့ပါးစွာ နေထိုင်ကြီးပြင်းလာသည်။ သူဌေးသားကလေးတွေ
အဖက်မလုပ်လည်း သူ...ပိစီလေးတောင် ဝမ်းမနည်းချေ။

နေဘွားတို့ မိသားစုတွေ သူတို့ နံဘေးခြံကို ပြောင်းရွှေ့လာပြီး
မကြာခင်မှာတော့ နေဘွားကို သူစသိခဲ့၏ ။

အဲဒီ အချိန်တုန်းက သူက ကိုရင် လူထွက်ကာစမို့

ကတုံးကလေးနှင့်ပင်...။ မေမေက သင်္ကြန်ဆို သူ့ကို ကိုရင်ဝတ်စေမြဲ...။ သူကလည်း ကျေကျေနပ်နပ် ဝတ်ကာ မေ့မေ့ ကုသိုလ်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးမြဲ...။

သူ ကိုယ်ရင်လူထွက်တော့ ကပ်လျက် အိမ်ကြီးမှာ နေဘွားတို့

မိသားစုတွေ ရောက်နှင့်နေ ခဲ့ပြီ။ အဲဒီ မိသားစုထဲမှာ သူ့အရွယ်

ကောင်လေးတစ်ယောက် ပါလာတာကိုတော့ သတိထားမိ၏ ။ သိမထားမိဘဲ

နေပျံ့မလား... အဲဒီ ကောင်ကလေးဟာ အလွန် သောင်းကျန်းသည်။ စကားပြောလျှင်

အော်ဟစ်စွာကျယ်နေကာ ရုပ်ရှင်ထဲက သိုင်းချသလို ယိစ်...ယားစ် အသံတွေ

ပြုတတ်သည်။ Hip Hop သီချင်းတွေကို မရတရ အော်ဟစ်လိုက်ဆိုသည်...။

စာသားတွေဟာ တလွဲချည်းပင်...။သူ့အ သက်ကလေး ဆယ့်နှစ်နှစ်လောက်နှင့် သူ့

အိမ်က ကားကို လူကြီးတွေ မသိအောင် ခိုးမောင်းလို့ လမ်ဘေး အုတ်ခုံကို

ဝင်တိုက်တာကိုလည်း မျက်ဝါးထင်ထင် လှမ်းမြင်ဖူးသည်။ ခြံထဲမှာပင်

မျောက်မူးလဲမတတ် ယောက်ယက်ခတ် ပြေးလွှားဆော့နေတာ၊

စကိတ်စီးနေတာကိုလည်း ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ လှမ်းမြင်နေဖူးသည်။

လုလင်ကတော့ သူလိုလူစားကို အပေါင်းအသင်းလုပ်ဖို့ စိတ်မဝင်စားဘဲ

ကိုယ့်ဘာသာ ပျင်းရင် စာဖတ်နေသည်။

တစ်နေ့တော့ ထိုကောင်လေးဟာ သူ့ကို စတင်မိတ်ဆက်ဖို့

ကြိုးစားလာသည်။ ပတ်သက်လာပုံကိုက အချိုးမပြေချေ။

“ဟား ... ဟား ... ကတုံးကြီး ... ကတုံးကြီး ... လှလဲမလှဘူး ... ”

ခြံထောင့် သစ်ပင်ရိပ်များမှာ စာထိုင်ဖတ်နေသော လုလင်သည်

တစ်ဖက်ခြံစပ်က ထွက်ပေါ်လာသော သံသေးသံကြောင်ကြောင့် လန့်ဖျပ်

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပြောင်စပ်စပ် ကောင်ကို တွေ့ရသည်။ သူက အလွယ်တကူ

ရန်မဖြစ်ချင်တာမို့ ဥပေက္ခာပြုကာ စာဆက်ဖတ်နေ လိုက်သည်။ သို့သော် အသံက

မရပ် . . .။

“ကတုံး . . . ကတုံး . . . လက်ပစ်ဗုံး ၊ ကတုံး . . . ကတုံး . . .
တယ်လီဖုန်း . . . ၊ ချီးဗူး ကတုံးကြီးဟေ့၊ ချီးဗူး ကတုံးကြီးပါဗျို့ . . . ၊ အဲဒီ ကတုံးပေါ်
ကျိုးကန်း ချီးပါချပါစေ . . .”

နည်းနည်းတော့ လွန်လာပြီ။ သို့သော် မေမေက ရန်မဖြစ်ရဘူး
မှာထားတာမို့ သူ နေရာမှထကာ အိမ်ထဲဝင်ဖို့ပြင်ဆဲ...

“ဟိတ်...ကတုံး၊ ခဏ...ခဏလေး၊ ပြောစရာရှိလို့”

သူ ခြေလှမ်းတုံ့ကာ လှည့်ကြည့်သည်...။ ကောင်လေးကလည်း မရမက
လှမ်းခေါ်နေ သည်။

“ခဏလေးပါကွာ...မင်းကလည်း.. ။ ငါ မင်းဆီက တစ်ခုလောက်
အကူညီတောင်းချင် လို့ပါ...”

မေမေ သူတစ်ပါးကို တတ်နိုင်သလောက် ကူညီဖို့ မှာထားတာမို့ သူက
ထိုကောင်လေးဆီ လှမ်းသွားလိုက်သည်။ အဲဒီ မှာ ငါးပါးမှောက်တော့တာ ဖြစ်သည်။

“ဘာလဲ”

“အံ့မယ်...မင်းလေသံက တင်းလှချည်လား၊ ငါပေါင်းသင်းနေတဲ့
ကောင်တွေထဲမှာ မင်းလောက် လေသံမာတဲ့ကောင် တစ်ယောက်မှ မပါဘူး...၊ ငါ
ဘာပြောပြော အားလုံးမီးသေတယ်...”

“မင်း...ခုနက ငါ့ကို အခြောက်တိုက် ရန်စထားလို့ ငါ့လေသံတင်းတာ
ဘာဖြစ်လဲ...၊ ပြော...မင်း ငါ့ကိုအကူအညီ တောင်းမယ်ဆိုတာ ဘာကိစ္စလဲ...”

“ဟဲ...ဟဲ...ဟိုဥစ္စာကွာ...၊ ဪ...မှတ်ထား ငါ့နာမည်က နေဘွား...၊
မင်း နာမည်ကရော...”

“လုလင်”

“ဪ...အင်း...ဟဲ...ဟဲ...ဒီလိုကွ...”

နေဘွားက ပြောင်စပ်စပ်လုပ်ရင်း လုလင်ရဲ့ ခေါင်းတုံ့ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်...။

“ဘာလဲကွာ...မြန်မြန်ပြော...၊ တော်ကြာ ငါ့အမေဈေးက ပြန်လာတော့မယ်၊ ပြန်လာရင် လုပ်စရာရှိတာ သွားကူလုပ်ပေးရဦးမယ်...”

“အံ့မယ် မင်းက ဘာတွေ ကူလုပ်မှာလဲ...”

“ချက်ပြုတ်တဲ့နေရာမှာ ကူရမှာပေါ့ကွ၊ ကန်ဇွန်းရွက် သင်ပေးတာမျိုး... ငရုပ်သီး ထောင်းပေးတာမျိုးပေါ့...”

“ဟား...ဟား...ရယ်စရာကြီး...၊ ယောက်ျား ဖြစ်ပြီး မီးဖိုချောင် ဝင်တယ်၊ မိန်းမကြီး ကျနေတာပဲ၊ ရှက်စရာကြီး...”

“ကိုယ့်အမေကို သက်သာအောင် ကူလုပ်ပေးတာ ရှက်စရာမှ မဟုတ်တာ...၊ မင်းလို ပေါ်ကြော့နေတာကမှ ရှက်စရာ...”

“ငါ့အိမ်မှာက ငါ့အမေတောင် မီးဖိုချောင် ဝင်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ပေး မယ့်သူတွေမှ အများကြီး”

“ကဲပါ...မင်းကိစ္စကိုသာပြောပါ...”

“ဟဲ...ဟဲ...ဒီလိုကွ၊ ငါ...မင်းကို လှမ်းလှမ်း မြင်နေတာကြာပြီ၊ မင်းကတုံးကို မြင်ရင် ငါ အရမ်း ရယ်ချင်တယ်၊ မင်းခေါင်းတုံးက သိပ်လည်း မလုံးဘူး၊ ငှက်ပျောသီးလိုပဲ ထိပ်မှာ နည်းနည်း ရှည်မျောမျောလေး ဖြစ်နေတာ ရယ်စရာကောင်းတယ်၊ ဟိဟိ...ခွီး...”

နေဘွားက တဟီးဟီး ရယ်နေတာမို့ လုလင်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိရင်း...

“အဲ့ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ...”

“အဲဒီ တော့...မင်းခေါင်းတုံးကို ငါ တဖတ်ဖတ် ရိုက်ကြည့်ချင်စိတ် ပေါက်လာတာပေါ့...”

“ဘာ...”

လုလင်သည် ထောင်းခနဲ ဒေါပွသွားသည်။ သို့သော် မေမေက ဒေါသအလျောက် ဘာမှ မပြုမူရ၊ စိတ်ကို ထိန်းရမည်ဟု မှာထားတာမို့ နေဘွားကို လက်သီးနဲ့ ဆွဲမထိုးဖြစ်လိုက်ပါ...။

“ဟဲ...ဟဲ... စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ၊ ငါ မင်းခေါင်းကို အဲသလိုလေး ရိုက်ကြည့်ချင်လို့ အကူအညီတောင်းတာပါ”

“မင်း...သွားသေလိုက်ပေါ့...”

သူ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်သည်...။

“ဟေ့... ဟေ့ ...ဒီမှာ... မင်း မနစ်နာစေရပါဘူး လုလင်ရ...၊ ငါ ပိုက်ဆံပေးမှာပါ...”

“ဘယ်လို...”

“ပိုက်ဆံလေကွာ...ပိုက်ဆံ... ပိုက်ဆံ...၊ လူတကာကြိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံ...၊ ဒီမှာတွေ့လား... ငါ့မှာ အများကြီးရှိတယ်...၊ မင်းကို တစ်ချက် ရိုက်ပြီးရင် ပိုက်ဆံတစ်ထောင်ပေးမယ်...၊ နာအောင် မရိုက်ပါဘူးကွ...၊ ဗုံတီးသလိုလေး တီးမှာပါ...”

နေဘွားက သူ့ရှုပ်အင်္ကျီအိတ် ခပ်ဖောင်းဖောင်းကို တဖတ်ဖတ် ပုတ်ပြပြီး ဝံ့ကြွားစွာ ပြောလိုက်သည်။

လုလင်သည် နေဘွားရဲ့ အဓိပ္ပါယ်မရှိသော လုပ်အတွက် စိတ်ဆိုးဖို့တောင် မေ့သွားကာ အံ့သြ ရယ်ချင်နေသည်။ လောကမှာ ဒီလို သူဌေးသားမျိုးလည်း ရှိသေးကြောင်း မေ့မေ့ကို ပြောပြရဦးမည်...။

“ဘယ်လိုလဲဟေ့ကောင်...အရိုက်ခံမယ် မဟုတ်လား၊ ပိုက်ဆံ အလွယ်ရမယ့် ကိစ္စကွ...မ စဉ်းစားမနေနဲ့...”

“အဓိပ္ပါယ်မရှိလိုက်တာ၊ မင်းဦးနှောက် ချိုး ဦးနှောက်ပဲ နေဘွား...၊ ပိုက်ဆံပေးတိုင်း ဖြစ်ချင်တာတွေဖြစ် လိုချင်တာတွေ ရမယ် ထင်မနေနဲ့...”

“ဘာလို့ မရရမှာလဲ၊ ရတယ်...ငါ့ ပျော်ရွှင်မှုအတွက် ငါလုပ်ချင်တာ လုပ်ဖို့အတွက် ပိုက်ဆံပေးလိုက်ရင် ဘာမဆို ရတယ်ကွ၊ မနေ့ကတောင် ဟိုဘက်လမ်းထဲက ကောင်လေးကို ပိုက်ဆံပေးပြီး မျက်နှာကို ဆေးတွေခြယ်ပြီး အရူးလုပ်တမ်း ဆော့ခိုင်းလိုက်သေးတယ်၊ အဲဒီ ကောင်က အရူးလို ကပြီး ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောလို့ ငါ့မှာ ရယ်လိုက်ရတာ လှိမ့်နေတာပဲ၊ ဟား... ဟား...ခုတောင် ရယ်ချင်လာပြီ...”

“သူများကို အရူးသွားလုပ်ခိုင်းနေတဲ့ မင်းကမှ အရူးအစစ်ပဲ၊ အရူးမှ ဥစ္စာရူး၊ ငါ့ကို မင်း ပိုက်ဆံပေးခိုင်းလည်း ဘာမဆို လုပ်မယ့်ကောင်လို့ ထင်မနေနဲ့...”

“အေး...ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ တစ်နေ့ မင်းအမြင်မှန်ရစရာတောင် မလိုပါဘူး...”

“အေး...မင်းလေကြီးမိုးကြီးပြောထားဦးပေါ့၊ တစနေ့ကျငါ့ရဲ့ပိုက်ဆံတွေကို မင်းမာနက အရှုံးပေးရလိမ့်မယ်...”

“လုံးဝပဲ ဟေ့ကောင်၊ သေတောင်အရှုံးမပေးဘူး ၊ မျှော်လင့်မနေနဲ့...”

“မင်း အရူးပဲ . . . ”

“မင်းသာ ဥစ္စာရူး . . . ”

“အရူး လုလင် . . . ”

“ဥစ္စာရူး နေဘွား”

လုလင် လှည့်ထွက်သွားတော့ နေဘွားမှာ မခံချိ မခံသာဖြစ် ကျန်ခဲ့ရသည်။ နေဘွားကတော့ ပိုက်ဆံပေးလျှင် ဘာမဆိုရမည်ဟု ထင်သည်။ တကယ်လည်း ရခဲ့ဖူးသည် . . ။ သူများကို ဗရတ်သုက္ခ လှောင်ပြောင် စ နောက်ရလျှင် ပျော်တတ်သော နေဘွားအဖို့ အိမ်က အိမ်ဖော်တွေကို ပိုက်ဆံပေးပြီး ခြံရှေ့ခြံနောက် ခြေတပေါင်ကျိုး ပြေး ခိုင်းလို့လည်း ရသည်။ ခြံစောင့်ကြီးကို မိန်းမလို ဝတ်ခိုင်းပြီး နတ်ကခိုင်းလို့လည်း ရသည်။ သူတို့တွေဟာ နေဘွားခိုင်းသမျှ လုပ်ပြီး ပိုက်ဆံရသည့်အခါ ပျော်ကြသည်။ ပိုက်ဆံဟာ ပျော်စရာပဲ။ ဒီကောင်ကျမှ ဘာဖြစ်ရတာ လဲ၊ ဒီကောင်က ဘာမို့လို့လဲ . . . ။ ဒီကောင့်လောက် မနွမ်းပါးသည့် သူငယ်ချင်းတွေတောင်မှ သူခိုင်းလျှင် ဘာမဆိုလုပ်ကာ သူ့ကို အောက်ကျို့ကြသည်။ သူကသာ သူငယ်ချင်းတွေကို ပေးကမ်းပေါင်းရစမြဲ မို့ အပေါင်းအသင်းတွေကြားမှာ သူသာလျှင် ဘုရင်ဖြစ်သည် . . . ။ သူ့ကို ကြောက်ကြကာ မလွန်ဆန်ရဲသူများချည်း ဖြစ်သည် . . . ။

လုလင်ကို ခြံစည်းရိုး သံတိုင်တွေကြားကနေ သူလှမ်းမြင်ရစဉ်က သူ့အတွက် အနီးကပ် ခိုင်းဖတ် နှိမ်ဖတ် တစ်ယောက်တော့ ရတော့မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ သူလို သူဌေးသားကသာ ခေါ်လိုက်လျှင် ကောင်လေးဟာ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် သူ့ကို အောက်ကျို့လာမည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဒီကောင့်မျက်လုံး အကြည့်၊ မျက်နှာထား နှင့် စကားအပြောဆိုတွေဟာ သူ့အခြေအနေနဲ့တောင် မလိုက်ဖက်ပါ . . ။ ဆင်းရဲပေ မယ့်လည်း ညှိုးကုပ်မနေဘဲ ဝံ့စား တည်ကြည်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လှောင် ပြေသရော်ကာ သူ့ပိုက်ဆံတွေကို ဥပေက္ခာပြုသွားသည်။ ရသခိုက် အခွင့်အရေးကို မယူ တတ်တာ ဒီကောင်ရူးလို့ပဲ။ ဒီပိုက်ဆံတွေနှင့် ကျောင်းဆယ်ခါလောက် ပြေးပြီး စားသောက် သုံးဖြုန်း ရုပ်ရှင်ကြည့်လို့ ရတယ်ဆိုတာ ဒီကောင် မသိဘူးလား။ ဦးနှောက်များ ပျက်နေသလား။ ဒီကောင့်ကြောင့် ဦးနှောက်စားရတယ်ကွာ . . . ။

နေဘွားသည် မကျေမချမ်း၊ မခံချိမခံသာဖြစ်လျက် ပခုံးကို မထီတရိ

တွန့်ကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။

*

နေဘွားနှင့် မပတ်သက်ချင် . . .။ သို့သော် အိမ်နီးချင်းမို့
မပတ်သက်ချင်ဘဲလည်း နေလို့မရ . . .။ နေဘွားကပဲ လုလင်ကို မကြာခဏဆိုသလို
လာလာ နွယ်တတ်ပြီး သွေးတိုးစမ်းတတ်လေသည် . . .။

တစ်နေ့တော့ လုလင်တို့နှင့် နေဘွားတို့ ခြံစပ်မှာရှိသည့်
သရက်ပင်ကြီးကို နေဘွားက ပြဿနာရှာပြန်သည်။ သရက်ပင်ကြီးမှာ
သရက်ကင်းကလေးတွေသီးလာသည့်အချိန်တွင် နေဘွားက ထိုသရက်သီးတွေကို
ပစ်ချချင်လိုက်တာမှ လက်ကိုယားနေကာ အဲဒီ အာသာကို ဖြေ ဖျောက်ဖို့အတွက်
သူ့အမေ ဗီရိုထဲက နှိုက်ချင်သလောက် နှိုက်လာသော ပိုက်ဆံတွေကို
အားကိုးပြန်သည်။

အိမ်မှာ လုလင်ရဲ့မေမေ မရှိခိုက် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ခဲတစ်လုံး ဖြုန်းခနဲ
ကျလာတာမို့ လုလင် အိမ်ပြင်ပြေးထွက်လိုက်တော့ ခြံစပ်မှာ ခဲလုံးတွေကိုင်လျက်
စပ်ဖြဖြ ရပ်နေသော နေဘွားကို တွေ့ ရလေသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ . . .”

“သရက်သီး ပစ်ချတာလေကွာ . . .”

“မင်း အဲဒီ လို ပစ်ချရင် ငါတို့ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ခဲလုံးကျမယ်ဆိုတာ
မသိဘူးလား . . .

“သိသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါမှ မပစ်ဘဲ မနေနိုင်တာ . . .၊ မင်းတို့
သရက်ပင်ပေါ်က သရက်သီး ပုစိလေးတွေက ငါ့ကို ဖြားယောင်း
သွေးဆောင်နေတာကိုး . . .”

နေဘွားက ပြောရင်းဆိုရင်း နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ရပ်စမ်း ”

လုလင် အော်လိုက်တော့ နေဘွားက ပခုံးတွန့်ရင်း . . .

“ဒီလောက်လည်း မနုဗျာစမ်းပါနဲ့ကွာ . . . မင်းတို့ သရက်သီးက ဘယ်လောက် တန်မှာမို့ လို့လဲ . . . ၊ မင်းသာ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေလိုက် . . . မင်းတို့ သရက်သီးတန်ဖိုးရဲ့ ဆယ်ဆသာတဲ့ ပိုက်ဆံကို ငါပေးမှာပေါ့ . . . ”

“လာပြန်ပြီလား ဒီငွေစကား၊ သရက်သီးကို နှမော့လို့ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူးကွ . . . ၊ အိမ် ခေါင်မိုးပေါ် ခဲကျလို့ ပြောနေတာ . . . ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ...ဒီခဲလုံးလောက်ကလေးနဲ့ မင်းတို့ ခေါင်မိုးလည်း ပေါက်မသွားပါဘူး၊ အသံမြည်ရုံလေးပဲဟာ...၊ ခဏသည်းခံလိုက်ရုံနဲ့ ပိုက်ဆံ မတန်မဆ ရမယ့်ကိစ္စကို ခေါင်းမာမနေစမ်းပါနဲ့...”

“မင်း... အဲဒီ က တိုင်နဲ့ ခေါင်းနဲ့ဆောင့်ပြီး သေစမ်းနေဘွား၊ ငါ့ကိုငွေစကားလာမပြောနဲ့ ... လူတကာကို ပိုက်ဆံပေးပြီး ဗိုလ်ကျလို့ရမယ် မထင်နဲ့...၊ မင်းနောက်တစ်ခါ ထပ်ပစ်ရင် မင်း အဖေကို ငါ သွားတိုင်မယ်၊ မင်းအဖေက စည်းကမ်းတင်းကြပ်တယ်။ မင်း အမေက အလိုလိုက်တယ်၊ မင်း အဖေမရှိတုန်းသာ မင်း သောင်းကျန်းရဲတာ ငါသိတယ်...”

“မင်း ဘယ်လိုသိလဲ...”

“မင်းအကြောင်းများ မကြားချင်မှအဆုံး...”

လုလင်က ခပ်တင်းတင်း ပြောတော့မှ နေဘွားက သူ့ပုံစံအတိုင်း မထီတရီ ပခုံးတွန့်ကာ နောက်ဆုတ်သွားသည်။

နေဘွားဟာ ရုပ်ကလေး သနားကမားနဲ့မှ မလိုက်အောင် အော့နှလုံးနာစရာ အကျင့်ဆိုးတွေကို ပိုင်ဆိုင်သည်...။

ကျောင်းပိတ်ရက် မနက်ခင်းတွေမှာ မေမေနှင့်အတူ လုလင်

ဈေးလာဝယ်သည့် နေဘွားတို့ အိမ်ဖော်တွေရဲ့ အတင်းပြောသံတွေကို မကြာခဏ ကြားရတတ်သည်။

“အဲဒီ ကောင်ကလေး နေဘွားဟာ တဆိတ်တော့

လူပါးဝလွန်းတယ်သိလား၊ သူက မျောက်မူးလဲ အဆင့်တောင် မကတော့ဘူး၊ မျောက်ပွဲချင်းပြီးသေ အဆင့်မျိုး ရောက်နေပြီ၊ သူ့အမေလို ဂုဏ်မောက်တဲ့ မျိုးရိုးက သူ့အသွေးထဲမှာ စွဲနေပြီလေ...၊ ငွေပေးရင် သူဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရမယ်လို့ပဲ သူခေါင်းထဲစွဲနေတာ၊ သူ့အဖေ ရှိနေလို့သာ တော်သေးတာပေါ့... သူ့ အဖေ ရှိရင်တော့ မီးသေတာပဲ၊ ခက်တာက သူ့အဖေကလဲ အလှုပ်ကိစ္စနဲ့ နိုင်ငံခြားသွားရ၊ ဒီမှာရှိတော့လဲ အလုပ်တွေလုပ်ရ၊ ညစာစားပွဲတွေသွားရနဲ့ သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်တာ...”

နေဘွားသာ ပိုက်ဆံအားကိုးနဲ့ သူ့ဘဝသူ ပျော်နေပေမယ့် လုလင်သာဆို အဲဒီ ဘဝမျိုးကို မပျော်နိုင်မှာ သေချာသည်...။

အဲဒီ လိုနှင့် နေဘွားက လုလင်ကို ပိုက်ဆံ မရှိတဲ့ သူ့အဖြစ် ခပ်နှိမ်နှိမ် သနားသယောင်ရှိချိန်မှာ လုလင်ကလည်း နေဘွားရဲ့ ပိုက်ဆံသာရှိပြီး မိသားစုဘဝ ပျောက်ဆုံးနေသော ဘဝကြီးကို သနားနေသည်...။

တဖြည်းဖြည်းနှင့်ပင် လုလင်သည် နေဘွား၏ အကြောင်းကို မသိချင်ပဲလည်းသိ မမြင်ချင်ပဲလည်း မြင်ရကာ မရင်းနှီးချင်ပဲလည်း ရင်းနှီးလာရသည်...။

နေဘွားသည်...ဆင်းရဲညစ်ပေနေသော ကောင်လေးတွေကို တန်းစီရပ်ခိုင်းပြီး သူ့လက်ထဲက သူ့အဝတ်စားဟောင်းတွေကို မြှောက်ပြရင်း...

“ဒီမှာ ကြည့်ကြ သူငယ်ချင်းတို့၊ ဒီ

အဝတ်အစားတွေဟာအကောင်းစားတွေချည်းပဲ၊ ငါ တစ်ခါ နှစ်ခါ ဝတ်ပြီး မကြိုက်တော့လို့ သိမ်းထားတာ၊ ဒါတွေအားလုံး မင်းတို့ ဝတ်ဖို့ ပေးလိုက် မယ်...”

“ဟေး...”

ကောင်ကလေးတွေသည် ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ပျော်မြူးသွားသည်။

နေဘွားက... သူ့အဝတ်အစားတွေကို ဝေပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့...

သူနံဘေးက မုန့်ထုပ်တွေကို မြှောက်ပြပြန်ကာ...

“ဒီမှာတွေ့လား ဒီမုန့်တွေလည်း မင်းတို့စားဖို့ ပေးမယ်၊ ဒါမျိုးတွေ ငါ့မှာ အများကြီးပဲ သိလား...”

ဟုပြောရင်း မုန့်တွေ ဝေပေးပြန်သည်...။ အဲဒီ လုပ်ရပ်ဟာ တကယ့်စိတ်ရင်း စေတနာသက်သက် မဟုတ်တာကို လုလင်က သိနေတာမို့ ရယ်ချင်သည်။ နေဘွားဟာ ဆန်ပေးရင် ဆီရမှဟူ သော လူမျိုး...။ သူပေးတာနဲ့ ညီမျှအောင် ပြန်ရမှ စိတ်ကျေနပ်တဲ့ သူမျိုး...။

ထင်သည့်အတိုင်းပင်... ဟိုကောင်လေးတွေ မုန့်စားလို့ ကုန်ပြီး ခဏမှာ နေဘွားက ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်ကာ အပေါ်စီးဆန်သော လေသံဖြင့်...

“ကဲ...ကဲ... မင်းတို့ အားလုံးလည်း ငါကျွေးတာစား၊ ငါပေးတာ ယူပြီးသွားပြီ၊ အဲဒီ တော့ကွာ လူကြီးတွေ ပြောတာ ငါကြားဖူးတာ တစ်ခုရှိတယ်၊ လူဆိုတာ တစ်လုတ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူး သိတတ်ရမယ်တဲ့၊ မင်းတို့ ခုန စားလိုက်တာ တစ်လုတ်တောင် မကဘူး၊ အဲဒီ တော့... မင်းတို့ အပေါ်မှာ ငါ့ကျေးဇူးရှိသွားပြီ၊ မင်းတို့ ကျေးဇူးရှင်ဟာ ငါ နေဘွားပဲ ၊ မင်းတို့ဒီနေ့ကစပြီး ငါခိုင်းရင် မငြင်းဘဲ လုပ်ရမယ် ကြားလား...၊ အဲဒီ လိုဆို ငါက မင်းတို့ကို မုန့်ဖိုးလဲ ထပ်ပေးဦးမှာ...”

အာဂ နေဘွားတည်း။ လုလင်သည် နေဘွား လုပ်ပုံကို အမြင်ကပ်သွားသည်။ ကလေးသာသာ ဦးနှောက်ကလေးနဲ့ လူပါးဝနေပုံက မတန်မဆတည်း...။

လုလင်က သစ်ပင်တွေ ရေလောင်းပြီး ခြံထောင့်ပ လှည့်အထွက်မှာ

နောက်နားဆီက တရွတ်ရွတ် ခေါ်သံကြားရသည်။ နေဘွားပဲ နေမှာပေါ့...။
မကောင်းတတ်လို့သာ လှည့်ကြည့်လိုက်ရသည်...

“လုလင်...မင်းရာ စားဦးမလား...”

နေဘွားက မုန့်တစ်ထုပ်ကို မြှောက်ပြရင်း စပ်ဖြဖြ မေးသည်...။
လုလင်က မျက်နှာကို မဲ့ရွဲ့ပစ်လိုက်ရင်း...

“သေတောင် မစားဘူး...”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် အော်လိုက်လေသည်။

*

အလွန်လူလည်ကျသော နေဘွားသည် လုလင်၏ ပစ္စည်းမဲ့
မာနကိုချိုးနိုင်ဖို့ ညစ်ကျယ် ကျယ်လေး စဉ်းစားနေတတ်သည်။ သူ့ရာဇဝင်မှာ
လုလင်တစ်ယောက်သာ သူ့ကို ဆန့်ကျင်ဘူး တာမို့ မခံချိမခံသာ ခံစားချက်ကြီးဖြင့်
နေမထိ ထိုင်မသာဖြစ်နေသည်။

တစ်နေ့တော့ နေဘွားသည် အိမ်က အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ကို
နန်းကြီးသုပ် နှစ်ပွဲဝယ်ခိုင် ပြီး အိမ်ကချိုင့်နှင့် ထည့်စေကာ...

“အဒေါ်ကြီး...ပီရီစေနော်၊ မှင်သေသေနဲ့ပြော...၊ အိမ်မှာ ဘုန်းကြီး
ဆွမ်းကပ်လို့ အိမ်နီးချင်းတွေကို ပို့ခိုင်းတာလို့ပြော...”

“အေးပါဟဲ့...ငါ ပြောတတ်ပါတယ်”

“မှင်သေပစေနော်...၊ အဒေါ်ကြီး ရော့...ဒီမှာအဒေါ်ကြီးဖို့ မုန့်ဖိုး...”

နေဘွားက ပိုက်ဆံတစ်ထောင် ထုတ်ပေးတာမို့... အဒေါ်ကြီးက
တက်တက်ကြွကြွ ထွက်သွားသည်။

လုလင်သည်...အဒေါ်ကြီးလာပေးသော မုန့်တွေကိုယူရကောင်းနိုး၊

မယူရကောင်းနိုး ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေသည်။ ဟိုကောင် နေဘွားရဲ့ ပေးစာကမ်းစာတော့ တစ်သက်လုံး မစားဘူးဟုဆုံးဖြတ်ထားသော်လည်း ခု|||||ဟာကျတော့ သူ့အမေ ပေးခိုင်းတာမို့ သူကျွေးတာ စားတာလည်း မဟုတ်ပါဘူးဟု ဖြေတွေးရသည်...။

မေမေကလည်း နန်းကြီးသူပဲ ကြိုက်တာမို့တစ်ပွဲစားသည်။ သူလည်း ဘာဘာညာညာမ တွေးတော့ဘဲ စားလိုက်၏ ။

အဲဒီနေ့ ညနေမှာတော့ နေဘွားရဲ့ လှောင်သရုပ်ပြုံးလေးကို လက်ခံရရှိလေသည်....။

“ဟဲ...ဟဲ... နန်းကြီးသုပ် စားလို့ ကောင်းရဲ့လား...”

“ကောင်းသားပဲ...”

“ဟိဟိ...အဲဒါ ငါဝယ်ပေးလိုက်တာကွ၊ ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ခိုင်းပြီး ပို့လိုက်တာ..ငါတို့အိမ်မှာ ဘာအလှူမှ လုပ်တာမဟုတ်ဘူး...”

“နေဘွား...မင်း...”

“ကဲပါလေ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကျွေးတဲ့ နန်းကြီးသုပ်ကတော့ မင်ဗိုက်ထဲ ရောက်သွားပြီ၊ အဲဒီ တော့ကော...”

နေဘွားက ပြောလက်စစကားကို ရပ်ကာ မထီတရီလုပ်နေသည်။ လုလင်သည် သတိထားနေတဲ့ကြားက အငိုက်မိသွားရတာ မို့ ကိုယ်ဗိုက်ထဲက နန်းကြီးသုပ်ကို အော့အန်ထုတ် ပစ်ချင်လာသည်။

“အဲဒီ တော့ကော မင်းပေါ်မှာ ငါ့ကျေးဇူး ရှိသွားပြီ။ မင်း ငါ့ကို ကျေးဇူးဆပ်ရတော့မယ်။ မင်းဟာ မိကောင်းဖခင် သားသမီး မှန်ရင် ကျေးဇူးသိတတ်ရမယ် ...”

နေဘွားက ပြောရင်းလက်ပိုက်ကာ ဟန်ပါပါ လျှောက်ဆဲ

အုတ်ဘောင်နိမ့်နိမ့် တစ်ခုကို ခလုတ်တိုက်ကာ ချော်လဲလေသည်။ လုလင်က
နေဘွားဆီ အမြန်လက်ကမ်းပေးလိုက်ရင်း . . .

“ထ . . . ထ ငါ့လက်ကို ဆွဲပြီး ထ, လိုက် . . .”

ရုတ်တရက်မို့ နေဘွားက လုလင်လက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး ထရပ်လိုက်သည်။
လုလင်က သူ့လက်ဖဝါး နှစ်ဖက်ကို တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်၍ ဖုတ်ဖတ်ခါလိုက်ရင်း . . .

“ကဲ . . . ကြေပြီနော် . . .”

“ဟင် . . . ဘာလဲ . . . ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“မင်း ချော်လဲတာကို ထူပေးပြီး နန်းကြီးသုပ်တစ်ပွဲစာ ကျေးဇူးကို
အမြန်ဆုံးဆပ်လိုက်တာလေ . . .”

“ဟေ့ကောင် . . . မင်း . . .”

လုလင်က ပေါ့ပါးစွာလှည့်ထွက်လာသည်။ နေဘွားကတော့
သူ့ဘယ်လောက် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ သုံးသုံး လုလင်ရဲ့မာနကို
ဖြိုမချနိုင်သည့်အတွက် မကျေချမ်းနိုင်ပေ . . . ။

တကယ်တော့ လုလင်နဲ့ နေဘွားဟာ ဘယ်လိုမှ ရင်းနှီးပေါင်းစည်းလို့
မရမည့်သူများလည်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် . . . နေဘွားကို လုလင် သိပ်အကြာကြီးတော့
အမြင်မကပ်လိုက်ရပါ။ လုလင်တို့ ဆယ်တန်းနှစ်မှာပင် နေဘွားတို့ မိသားစုက
သူတို့နေသည့် အိမ်ကို နိုင်ငံခြားသားအား ငှားထားခဲ့ကာ ဒါထက်
သာလွန်ကောင်းမွန်သည့်ဆိုသော အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ကြသည်။

လုလင်သည်လည်း အလုပ်မှထွက်၍ အင်္ဂလိပ်စာ ကျူရှင်ပြုနေသော
မိခင်နှင့်အတူ နေထိုင်ရင်း ရိုးစင်း အေးချမ်းစွာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည်။

အပိုင်း (၂)

“သားရေ . . . ဒီမှာ သားဝတ်ဖို့ ရှပ်အကျ..ဖြူလေးနဲ့ ပုဆိုးကွက်စိပ်လေး မီးပူတိုက်ထားတယ်နော် ၊ ထမင်းဘူးလဲ အဆင်သင့်ပဲ၊ သားကြိုက်တဲ့ ငါးကြင်းပေါင်း ထည့်ပေးထားတယ် . . .”

“ဟာ . . . မေမေကလဲ သားဘာသာ လုပ်မှာပေါ့”

“နေစမ်းပါသားရယ်၊ သားက ဒီနေ့ အလုပ်စဝင်ရမယ့်နေ့လေ . . . အရေးကြီးတယ်၊ စိတ်ကိုကြည်ကြည်လင်လင်လေးထားပြီး သွား၊ ကိုယ်နဲ့အတူ အလုပ်လုပ်ရတဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေရော အထက်လူကြီးတွေပါ စိတ်ချမ်းသာရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့သာသွားရင် အစစအရာရာ အဆင်ပြေ မှာပါ၊ မေမေဖြင့် သား ဒီအလုပ်ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ . . .။”

“ကိုယ်က ကွန်ပျူတာဒီဇိုင်း ပညာတတ်တယ်ဆိုပေမယ့် ကိုယ်တော်တာ တတ်တာကို လူသိဦးမှ ဖြစ်မှာမဟုတ်လား . . . ၊ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေက အပ်တာကိုယူပြီး အိမ်မှာ ဒီဇိုင်းလုပ်၊ ပြီးရင် သွားပြန်ပို့နဲ့ ဆိုတာမျိုး လုပ်တာလည်း ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုလို နာမည်ကြီး ကွာလတီ မဂ္ဂဇင်းကြီးမှာ အလုပ်ရတော့ ကိုယ့်ပညာကို လူပိုသိတာပေါ့ . . .”

မေမေက တက်တက်ကြွကြွ ပြောနေတာမို့ လုလင်ပြီးမိ၏ ။

ဒီနေ့သည် လုလင် အလုပ် စဝင်ရေမည့်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ဆယ်တန်းအောင်တော့ အဝေးသင်ဖြင့် ကျောင်းဆက်တက်ရင်း ကွန်ပျူတာ ဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်း သင်တန်းတွေ လိုက်တက်ခဲ့ပါသည်။ သူ့ပင်ကိုပီဇီကိုသာ

အနုပညာ ဓာတ်ခံရှိလို့ပဲလား မသိ၊ သူက ဒီဇိုင်းပညာကို သိလွယ်
တတ်လွယ်ခဲ့သည်။ သူနဲ့အလုပ်လုပ်ဖူးသူ အတော်များများကလည်း သူ့ဒီဇိုင်းတွေကို
နှစ်သက်ကြပါသည်။

သို့သော် သူ့အတွက် အခက်အခဲ နည်းနည်းရှိသည်မှာ ကိုယ်ပိုင်
ဆိုင်နေရာလေး မဖွင့်နိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ တော်ရုံလူကလည်း မြို့ထဲနှင့်
အလှမ်းဝေးသော သူ့အိမ်အထိ လိုက်လာမအပ် နိုင်ပါ ...။ သူကပဲ မြို့ထဲသွားကာ
အလုပ်တွေ ယူလာ၊ အိမ်မှာပြန်လုပ်ပြီး သွားပြန်ပို့ရပါသည်။

အဲဒီ လို အချိန်မျိုးမှာ နာမည်ကြီး မဂ္ဂဇင်းကြီး တစ်စောင်က
လခကောင်းကောင်းပေးကာ အလုပ်ခေါ်ခဲ့တာမို့ သူဝင်လျှောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။
လခလည်း အတော်အသင့် ကောင်းသောထိုအလုပ်ကို သူရရှိခဲ့ပါသည် ...။

လုလင်သည် မေမေကိုယ်တိုင် ကော့နေအောင် မီးပူထိုးပေးထားသော
ရုပ်အကျလက်တို့ အဖြူကလေးနှင့် ပုဆိုးကွက်စိပ်လေးကိုဝတ်ကာ
လွယ်အိတ်တစ်လုံးလွယ်၊ တစ်ဖက်က စတီးလ် နှစ်ဆင့်ချိုင့်လေးကိုင်ပြီး အလုပ်သို့
ထွက်လာခဲ့သည်။ ဖယ်ရီမရှိတာမို့ ဘတ်စ်ကားတိုးစီးလာခဲ့ရပါသည် ...။
ဘတ်စ်ကားဂိတ်ကဆင်းပြီး သူ့အလုပ်ဝင်ရမည့်ရုံးဘက်သို့
တော်တော်လျှောက်ရသေးသည်။

လုလင်သည် သူ့ရုံးခန်းရှိရာ အဆောက်အဦး မြင့်မြင့်ကြီးကို
တစ်ချက်မော့ကြည့်ဖြစ်သည်။ ဒီ ... တာဝါ ၈ ထပ်မြောက်မှာ ရုံးခန်းရှိသည် ...။
မီးမပျက်လျှင် ဓာတ်လှေကားနှင့်တက်နိုင်ပြီး မီးပျက်လျှင်တော့ ရိုးရိုးလှေကားမှသာ
တက်ရလေ့ရှိပါသည် ...။

အဲဒီ အချိန်မှာပေါ့ ..။

ကိန်းကြီး ခန်းကြီးနိုင်လှသော မြင်ကွင်း တစ်ခုက သူ့ရှေ့သို့ လျင်မြန်စွာ
ဝင်ရောက်လာသည် ...။

သူ့အရွယ်လောက်သာ ရှိဦးမည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ အပြည့်ဝတ်ကာ၊ မျက်မှန်အမည်းကြီးတပ်ကာ မျက်နှာကို မော့ချီလျက် မြောက်ကြွကြွခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် အဆောက်အဦးထဲလှမ်းဝင်လာပါသည်။
ထိုသူ့နောက်မှာတော့ ထိုသူဝတ်ထားသော အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံလောက် ဈေးမကြီးလောက် သိပ်ပုံမကျသည့် မြန်မာပြည်ချုပ် အပေါစား အနောက်တိုင်းဝတ်စုံအနက်တွေ ဝတ်ထားသည့် လူလေးယောက်က အခြံအရံအဖြစ် လိုက်ပါလာသည်။

အဲဒီ လူဟာ သူ့ကိုယ်သူ ဘာထင်နေသလဲမသိ၊ လုလင်ကတော့ ရုပ်ရှင်ထဲက ဂိုဏ်းစတား လိုပဲဟု ထင်ကာ ရယ်ချင်ပက်ကျိ ဖြစ်သွားသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ ခပ်ငယ်ငယ်က နေဘွားကို မြင်တိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည့် အမြင်ကပ်သည့် ခံစားချက်မျိုးဝင်လာသည်။
သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ၊ သူ့ဘဝမှာ အဲဒီ လို ခံစားချက်မျိုး နှစ်ကြိမ်သာ ဝင်ဖူးသည်။
နေဘွားနဲ့တုန်းက တစ်ကြိမ်၊ အခုတစ်ကြိမ် . . .။

ထိုလူက လုလင်စောင့်နေသည့် ဓာတ်လှေကားနှင့် ကပ်လျက် ဓာတ်လှေကားရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တော့ သူ့နောက်က လူတစ်ယောက်က အပြေးအလွှား ရှေ့တက်လာကာ ဓာတ်လှေကား ခလုတ်ကို အပြေးကလေး နှိပ်လိုက်သည်။

အဲဒီ လူကတော့ မိုးမမြင် လေမမြင် ဘဝင်လေဟပ်နေပုံရကာ သူ့ရှေ့ကလွဲပြီး ဘယ်ကိုမှ မကြည့်ဘဲ ခပ်မော့မော့ ခပ်ကော့ကော့ ရပ်နေသည် . . .။
ရပ်နေရင်းက ဓာတ်လှေကားက နည်းနည်းကြာနေတော့ ထိုလူက စုတ်တစ်ချက်သပ်လိုက်ရင်း ...

“ကျွတ် ... ဓာတ်လှေကားကလဲ ကြာလိုက်တာကွာ၊ နောက်ဆို ...
ငါလာမယ့်အချိန်ကို ဖုန်းကြိုဆက်ထား၊ အဲဒီ အချိန်မှာ ဒီဓာတ်လှေကား တစ်ခုကို

အောက်မှာပဲ ခဏရပ်ထားခိုင်း၊ ဘယ်သူမှ မသုံးစေနဲ့ ကြားလား”

“ရ .. ရပဲ့၊မလား ဆရာ ...”

“ဘာလို့ မရရမှာလဲ၊ ပိုက်ဆံပေးရင် ရတယ်၊

ဓာတ်လှေကားမောင်းတဲ့သူကို ပိုက်ဆံပေးပြီး ပြောထားလိုက်”

မြတ်စွာဘုရား ... နေဘွားအကျင့်ကြီး အတိုင်းပါပဲလား .. ။

လုလင်သည် ရင်ထဲဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားကာ ဦးနှောက်ထဲမှာတော့ အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းသံတွေ ဆူညံသွားသည်။ တစ်စုံတရာ နှိုးဆောင်စိတ်ဖြင့် သူ ထိုသူ၏ မျက်နှာကို ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ချိန်တည်းမှာ ထိုလူက သူ့မျက်မှန်အမည်းကြီးကို ချွတ်လိုက်ပြီး ဆံပင်တွေကို တစ်ချက်ခါလိုက်ရင်း သူ့ဘက်ကို မျက်နှာလှည့်လာသည်။

မျက်နှာနှစ်ခု ဘွားခနဲ အနီးကပ် ဆုံသွားသည်။

“နေဘွား ...”

“လုလင် ...”

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် လက်ညှိုးထိုးကာ အလန့်တကြား ရေရွတ်လိုက်ပြီး လက်ညှိုးက လေထဲမှာ မြှောက်လျက်သား တန်းလန်းကြီး ရပ်တံ့လျက် ခတ္တခဏ တိတ်ဆိတ်သွား ကြသည်။

“မင်း ... ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ငါက Great မဂ္ဂဇင်းမှာ အလုပ်လုပ်တယ်”

လုလင်ရဲ့ စကားအဆုံး ... နေဘွား မျက်ခုံးတွေ မြင့်တက်သွားသည်။ တစ်ဆက်တည်း လှောင်ပြောင် သရော်ရိပ်တွေ သမ်းလာကာ ခေါင်းမော့လှန်၍ ရယ်မောလိုက်ရင်း ...

“ဟား ... ဟား ... အဲဒီ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို ငါ့အဖေ ပိုင်တယ်ကွ ...”

လုလင်သည် ခုချက်ချင်း လှည့်ပြန်ချင်စိတ် ပေါက်သွားလေသည်။

*

ဘယ်ဘဝက ရေစက်ကြောင့် ခုလို ဆုံစည်းတိုက်ဆိုင်ရပါသလဲဟု စဉ်းစားရတိုင်း လုလင် စိတ်ထဲ တန့်န့် ဖြစ်ရလေသည်။

ကိုယ်ဟာ ... ခု တစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး လုပ်တတ်သည့် ကလေးလေးလည်း မဟုတ် ...၊ ပင်ကိုစိတ်ဓာတ်ကိုက စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်လေ့မရှိတာမို့သာ အဲဒီ နေ့က အလုပ်မဝင်တော့ဘဲ လှည့်ပြန်မသွားဖြစ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ဖြစ်များဖြစ်နိုင်ရင်တော့ အလုပ်ဝင်သည့် နေ့မှာပင် နှုတ်ထွက်စာ တင်ပစ်လိုက်ချင်သေးသည်။ ခုတော့ နေ့ဘွားမျက်နှာကို မမြင်ချင်လည်းမြင် မြင်ချင်လည်း မြင်ရမည့်နေရာ ရုံးခန်းမှာ အလုပ်ဝင်မိလျက်သား ဖြစ်ချေပြီ ...။ ရှောင်လွှဲလို့မရတဲ့ ရေစက်ဆိုတာ အဲဒါပဲ။ ကံကြမ္မာ ဆိုတာက အဲသလိုမျိုးကြီး ဖြစ်သည်။

တစ်ခု တော်သေးသည်မှာ နေ့ဘွားက လုလင်တို့ရုံးခန်းမှာ အမြဲ ရှိမနေခြင်းပင် ...။ မဂ္ဂဇင်းတိုက် အုပ်ချုပ်သူ ဒါရိုက်တာက သူကိုယ်တိုင် မဟုတ်၊ သို့သော် သူက မကြာခဏလာ ရောက် စစ်ဆေး အာဏာ ပြလေ့ရှိပါသည်။

နေ့ဘွားဟာ အခုချိန်ထိ ငယ်ငယ်က အကျင့်တွေ မပျောက်သေးပါ။ ပေးကမ်းပေါင်းပြီး နင်းကန် ခိုင်းတတ်တာ။ ဆန်ပေးရင် ဆီရမှ ကျေနပ်တာ၊ ငွေရှိရင် ဘာမဆိုပြီးတယ်ဟု ယူဆတာ အားလုံးဟာ အရင် အတိုင်းပဲ ဘာမှ မပြောင်း ...။ ပြောင်းလဲတာ တစ်ခုကတော့ စီးပွားရေးကို စိတ်ဝင်တစား လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

စည်းကမ်းကြီးတဲ့ သူ့အဖေကြောင့်သာ အလုပ်ထဲစိတ်ဝင်စား လုပ်ကိုင်လာခြင်းဖြစ်မည်။ နေ့ဘွားက မဂ္ဂဇင်းတိုက်တစ်ခုကလွဲရင်

တခြားစီးပွားရေး လုပ်ငန်းတော်တော် များများကို ဦးစီး လုပ်ကိုင်နေပါသည်။

နေဘွားသည် သူတို့ရုံးမှာ အလုပ်ဝင်လာသည့် လုလင်ကို ဘယ်တော့ အာဏာပြ မာနချိုး ရမလဲဟု အကွက်ချောင်းနေသည်။ ရုံးကို ရောက်လာတိုင်းလည်း လုလင်ကိုသာ ဘာအပြစ်ရှာရ ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေသည်။

လုလင်က နေဘွားကို ကြောက်ရွံ့ဟန်လည်း ပြဖို့မလို၊
ဖားဖို့လည်းမလိုဟု ယူဆကာ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ခပ်အေးအေး လုပ်နေလေ
နေဘွားအဖို့ မခံချိမခံသာ ဖြစ်ရလေပင် ...။

အဲဒီ ကောင်ကို နေဘွားခုထိ အနိုင်မရသေး ...။

လုလင်ကတော့ နေဘွားရဲ့ အချိုးတွေကို မြင်ရတိုင်း ငယ်ငယ်က ခံစားချက်နဲ့ ထပ်တူ အမြင်ကပ်ကာ ရယ်ချင်စမြဲ။ နေဘွားဟာ အလုပ်တွေ လုပ်နေလို့ ဦးနှောက်သာ ရင်ကျက်ချင် ရင့်ကျက်မယ် ... စိတ်လှုပ်ရှားမှုပိုင်း ဆိုင်ရာမှာတော့ လုံးဝ မရင့်ကျက် ...။ ဘယ်သွားသွား ခြွေရံသင်းပင်းတွေ တတန်းတန်းနှင့်၊ သူ့ ခြွေရံသင်းဝင်းတွေဟာ ဘာမှုလည်း မဟုတ် ...။ သူ့ကို ကောင်းမွန်တဲ့ အကြံဉာဏ်တွေ ပေးနိုင်မည့် သူမျိုးတွေလည်း မဟုတ်၊ သူ လက်ညှိုးထိုး ခိုင်းသမျှ ဘုံမဝင် ဆုံမဝင်ကိစ္စတွေကို ပျာပျာသလဲ ဖားနေအောင် လုပ်ကိုင်ပေးမည့် ခပ်ချာချာ လူတွေချဉ်း သာ ...။

သူ့ကို ကားတံခါးပြေးကြို ဖွင့်ပေးမည့်သူ၊ ထီးမိုးပေးမည့်သူတွေဟာ လူအများအမြင်မှာ သူ့ကို ကြီးမြတ်စေတယ်လို့များ ထင်နေသလားမသိ ...။ လူအများရှေ့မှာ ဝေါခနဲ ကားထိုးရပ်သွား၊ ခြွေရံသင်းပင်း လေးငါးယောက်က ပျာယာခတ်ပြီး ပြေးဆင်းလာ၊ တံခါးဖွင့်ပေး ထီးမိုးပေးတာတွေ လုပ်တော့ တွေ့ရသည့် လူအပေါင်းက ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးပါလိမ့်ဟု စိတ်ဝင်တစား စူးစမ်းဝိုင်းကြည့် ...။

အေးလေ ... ဘာရယ်ညာရယ် မဟုတ်လည်း လူရှိန်တာပေါ့ ...။

နေဘွားက ... ရက်ရက်ရောရောတော့ ရှိသည်။ သို့သော် ...

သူရက်ရောတာက နည်းနည်း ရယ်စရာကောင်းသည်။

Marketing က ကောင်မလေးတွေကို ကြုံရင်ကြုံသလို မုန့်ဖိုးပေးခြင်းဖြင့်

သူလာရင် ‘ဆရာ ဆရာ ... ခေါ်ကာ ပျာနေအောင် ကြိုဆိုစေသည်။ ကော်ဖီ

ဖျော်ပေးစေသည်။ သူ စားချင်တာတွေ ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးစေချင်သည်။

ဘာမဟုတ်သည့်ကိစ္စ အသေးအမွှား ကလေးတွေ မှာတောင် အပေါ်စီးက

ခိုင်းစေရင်လျှင် ကျေနပ်နေသည်။ အဲဒီ ကောင် ကလေးစိတ် မပျောက်သေးဘူး ...’

နေဘွားတို့တွေ လုလင်တို့ အိမ်ဘေးကနေ ပြောင်းရွှေ့သွားချိန်မှာ

ဒီတစ်သက်တော့ ဒီကို အချိုးမပြေသည့် လူမျိုး နောက်ထပ်

မတွေ့ရလောက်ပါဘူးဟု ထင်ခဲ့၏ ။ သို့သော် သူ့ဆုတောင်း မပြည့်ခဲ့ဘဲ ဒီအချိုးနှင့်

ဒီလူကို အတွဲလိုက်ကြီး လာပြန်တွေ့ရသည်။ တွေ့တာမှ ခဏတဖြုတ်

တစ်ခါတလေတောင် မဟုတ်ချေ ...။

တစ်နေ့တော့ လုလင်က မဂ္ဂဇင်းအဖုံးဒီဇိုင်း တစ်ခုလုပ်နေဆဲ ရုံးက

စာရေးကောင်လေးက အနားရောက်လာကာ ...

“ကိုလုလင် ... ဆရာက ရုံးခန်းထဲ ခဏလာခဲ့ပါတဲ့”

“ဘယ်ဆရာလဲ ...”

ရုံးမှာက အယ်ဒီတာတွေကိုပါ ဆရာခေါ်လေ့ ရှိတာမို့ သူက

သေချာအောင် ပြန်မေးရသည်။

“ဆရာ ဦးနေဘွားပါ”

ဒီကောင် ဘာရစ်ဦးမလို့လဲ ...။

လုလင်က ... ရုံးခန်းဘက်သို့ ထ, ထွက်လာခဲ့သည်။

ရုံးခန်းထဲမှာ မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းကိုလည်း ကြည့်ပါဦး၊ ဒင်းက

ဆိုလည်ကုလားထိုင်မှာ ခပ်လျော့လျော့ မှီထိုင်ကာ မေးစေ့ကို ပွတ်ရင်း စားပွဲပေါ်
ချထားသည့် ပြီးခဲ့တဲ့လထုတ်မဂ္ဂဇင်း ကို မျက်လုံးမှေးစင်း၍ ကြည့်နေသည်။ သူ့ရဲ့
ဘာရယ်ညာရယ် မဟုတ်တဲ့ တပည့်လက်သားတွေက စားပွဲရဲ့
ဘယ်ညာတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ခပ်တောင့်တောင့် ရပ်နေသည်။ လာပြီ .. လာပြီ ..
လူရှိန်တဲ့ ဇယားတွေ ..။

နေဘွားက ရုံးခန်းထဲဝင်လာသည့် သူ့ကို မျက်ခုံးတစ်ချက်
ပင့်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ... စားပွဲပေါ်က မဂ္ဂဇင်း မျက်နှာဖုံးကို လက်ညှိုးနှင့်
တဒေါက်ဒေါက် ထိုးကာ ...

“ဒီမျက်နှာဖုံးကို ငါ မကြိုက်ဘူး လုလင် ..”

“မင်းက ဘာကို မကြိုက်တာလဲ နေဘွား ...”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ရိုင်းလှချည်လား ... ဘော့စ်ကိုများ ခီလိုခေါ်ရဲသလား
...”

အဲဒါကတော့ နေဘွားနံဘေးက အရေးမပါတာတွေရဲ့ တုံ့ပြန်မှု
ဖြစ်ပါသည်။ နေဘွားက သူ့လူတွေကို လက်ကာပြလိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်တယ် ... လုလင် ... ဘာပဲပြောပြော ငါဟာ ခုချိန်မှာ
မင်းရဲ့အလုပ်ရှင် ဖြစ်နေပြီ၊ မင်း ငါ့ကို ရိုရိုသေသေသုံးနှုန်း ပြောဆိုသင့်တယ် ...”

“အေး ... ဒါဆို မင်းလည်း ကိုယ့်ရုံးကဝန်ထမ်းကို လေးလေးစားစား
သုံးနှုန်း ပြောဆိုသင့်တယ်၊ အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်ဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့
ပညာရှင်ပိုင်း ဝန်ထမ်းကို ‘မင်း ... ငါ’ မသုံးဘူး၊ အနည်းဆုံးတော့
ကိုလုလင်ခေါ်ရမယ်၊ ‘ခင်ဗျား ... ကျွန်တော် ’ သုံးရမယ် ...”

“မင်းများ ကိုလုလင် မခေါ်နိုင်ပါဘူး ...”

“အဲဒါဆို မင်းလည်း ငါ့ဘက်ကို မျှော်လင့်မနေနဲ့တော့ ”

“အေး ... ကောင်းပြီ၊ ဒီကိစ္စ ထားလိုက်တော့ ..၊ ငါ့ဘာသာ ခေါ်ချင်သလို ခေါ်မယ်၊ မင်းလဲ ခေါ်ချင်သလို ခေါ်တော့၊ ဒီကိစ္စကို ဒီလောက် ဦးနှောက်စားမခံနိုင်ဘူး လောလောဆယ် ဦးနှောက် စားနေတဲ့ ကိစ္စက ဒီမျက်နှာဖုံးပဲ၊ ဒီမျက်နှာဖုံးကို ငါ လုံးဝ မကြိုက်ဘူး ...”

“ဘာကို မကြိုက်တာလဲဆိုတာ ခွဲခွဲခြားခြားပြောလေ၊ အရောင် အတွဲ အစပ်ကို မကြိုက်တာလား၊ ဓာတ်ပုံမော်ဒယ်ကို မကြိုက်တာလား၊ ဓာတ်ပုံ အယူအဆကို မကြိုက်တာလား၊ ပုံနှိပ်တဲ့ အရည်အသွေးကို မကြိုက်တာလား ... ရှင်းအောင် ပြောပေါ့ ...၊ ငါက ဒီဇိုင်းပဲလုပ်တာ လေ၊ ငါနဲ့ မဆိုင်တဲ့အပိုင်းကို မကြိုက်တာဆိုရင်တော့ ငါ့ကို ခေါ်ပြောဖို့ မလိုဘူး ...”

“အားလုံး မကြိုက်ဘူးကွာ ...”

“ဒါဆိုလဲ အားလုံးကို ခေါ်လိုက်လေ၊ ပုံရွေးချယ်တဲ့သူ၊ ပုံနှိပ်စက်ပိုင်းကလူ၊ ဓာတ်ပုံ ကြီးကြပ်ရိုက်ခိုင်းတဲ့ အယ်ဒီတာ ... အားလုံးခေါ်ပြီး ပြောပေါ့၊ ငါ့ တစ်ယောက်တည်းကို ပြောလို့ရမလား ..”

“ငါ မကြိုက်တာက မင်းလုပ်ထားတဲ့ ဒီဇိုင်းအားလုံးကို ပြောတာ ...”

ဒီကောင် သက်သက်ရစ်ပြီ ...။

“ဘာကြောင့် မကြိုက်တာလဲ၊ ဘာကို အဆင်မပြေဘူးလဲဆိုတာ ပြောလေ ...”

“ဒါကွာ ... ဒီဥစ္စာ ၊ အရောင်က တစ်မျိုးပဲ၊ ငါ့မျက်စိထဲ သိပ်ကြည့်မကောင်းဘူး ...၊ တခြားသူတွေ မျက်စိထဲလည်း ကြည့်မကောင်းဘူး ပြောတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဟေ့ကောင်တွေ ..”

နေဘွားက သူ့လူတွေကို လှမ်းပြောလိုက်တော့ နလပိန်းတုံး ကောင်တွေက ပျာနေအောင် ပြန်ဖြေကြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မျက်စိထဲလည်း ကြည့်မကောင်းဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်က လူတွေကလည်း မလှဘူး ပြောတယ်၊ ရပ်ကွက်ထဲက လူတော်တော်များများကလဲ အဲဒီ အတိုင်း ပြောကြတယ် ...”

“ကြားလား လုလင် .. သူတို့လေးယောက်ရဲ့ အသိုက်အဝန်းကတင် လူလေးဆယ်လောက် ဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒီ လူလေးဆယ်လောက်က တညီတညွတ်တည်း မလှဘူး ပြောနေမှတော့ မလှတာဟာ သေချာသလောက်ပေါ့ ...”

“အေးလေ ... မလှဘူးဆိုတာ ဟုတ်တယ်ပဲထား၊ ငါနဲ့ဆိုင်တဲ့အပိုင်းကိုတော့ ပြောဦးပေါ့ ...”

နေဘွား နည်းနည်းတော့ တွေ့သွားသည်။ တကယ်တော့ သူက ဒီဇိုင်းပညာကို နကန်းတစ်လုံးတောင် သိတာ မဟုတ်ပါ၊ တမင် အပြစ်ရှာချင်လို့သာ ကြိဖန်ပြောနေရတာ ၊ နေဘွားက အခက်တွေ့သွားပြီးမှ မော်ဒယ်ရဲ့ မျက်နှာပြည့် ပုံကြီးကို လက်ထောက်ပြီး ပြောမိပြောရာ ပြောချလိုက်သည်။

“ခေါင်းကွာ ... ခေါင်းမကြိုက်ဘူး၊ မျက်နှာလေး တစ်ခုတည်း အလှရိုက်ထားတာတောင်မှ ခေါင်းအပြည့်မပါဘဲ ထိပ်ကို ဖြတ်ပြီး ထည့်ထားတယ်၊ အဲဒါ မင်းဖြတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား ...”

လုလင်က နည်းနည်း ရယ်ချင်သွားကာ ...

“ဪ .. ဒါဆို မင်းနားမလည်လို့ ပြောတာ သေချာသွားပြီ၊ ခုနောက်ပိုင်းမှာ ဓာတ်ပုံဆရာ တချို့က အဲဒီ လိုမျိုး ရိုက်လာကြပြီလေ၊ မျက်နှာချည်းပဲ အပြည့်အကြပ်ရိုက်တဲ့အခါ ခေါင်းထိပ်ပိုင်းကို အဲဒီ လို ဖြတ်ရိုက်တတ်တယ် ဓာတ်ပုံကိုက အဲဒီ အတိုင်းပဲ ...”

“ဪ .. မင်းက ဓာတ်ပုံဆရာ ရိုက်တဲ့ ပုံစံအတိုင်း ထည့်လိုက်ရုံပေါ့၊ ဒါဆို မင်းလုပ်တာ ဘာရှိမလဲ ...”

“ငါ ပြောပြလည်း မင်းနားလည်မှာမှ မဟုတ်တာ ...”

နေဘွားက ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိသည့် တစ်ခဏမှာ သူ့တပည့်က ဝင်ကယ်လိုက်သည်။

“ဆရာ .. ဆယ့်တစ်နာရီမှာ အပွင့်မန့် တစ်ခု ရှိပါတယ်”

“ဪ .. ဟုတ်သားပဲ၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး သွားမယ် ၊ ကဲ ... ကဲ ... လုလင် ၊ ဖြစ်ပြီးတာတော့ ထားလိုက်ပါတော့၊ နောက်ကို အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်၊ ဟုတ်ပြီလား ...”

နေဘွားက သူ မနိုင်တော့သော်လည်း စကားကို အပေါ်စီးလေသံနှင့် ပြောကာ လုလင် ပုခုံးကိုတောင် ခပ်ဖွဖွ ပုတ်သွားလိုက်သေးသည်။

နေဘွားရဲ့ လုပ်ပုံတွေဟာ အမြင်ကပ်စရာ ကောင်းသော်လည်း ကလေးဆန်ပြီး ရယ်စရာ ကောင်းတာမို့သာ လုလင်က သည်းညည်းခံနေရသည် ...။

နေဘွားမှာက အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှအမြင် ရှိတာမဟုတ်၊ ဒါကြောင့်သာ ဒီမဂ္ဂဇင်း လုပ်ငန်းကို သူမဦးစီးနိုင်တာ ဖြစ်သည်။ လုလင်ကို အပြစ်ရှာချင်သော်လည်း ဘာမှ နားမလည်း တာမို့ နေဘွားအဖြစ်ဟာ မှောင်ထဲမှာ ထိချင်ရာထိ မွှေ့ယမ်းရိုက်နေသလို ဖြစ်နေရပါသည်။

နေဘွား၏ ‘ညစ်’ မှုတွေကို အနည်းဆုံး တစ်လမှာ တစ်ကြိမ်လောက်တော့ လုလင် ကြုံရသည်။

တစ်ကြိမ်မှာ အလုပ်လုပ်နေသည့် လုလင်ကို သူ့ရုံးခန်းထဲ ခေါ်ခိုင်းပြန်ကာ ..

“လုလင် .. ငါ့ကို တစ်ခု ကူညီစမ်းပါ ...”

“ဘာ ကူညီရမှာလဲ ကူညီသင့်တဲ့ ကိစ္စဆို ကူညီမယ် ...”

“ငါ ဗိုက်ဆာလို့ကွာ၊ Feel မှာ စားစရာ သွားဝယ်ပေးစမ်းပါ ..”

“မင်းမှာ ဒီလိုကိစ္စမျိုး ခိုင်းစရာလူတွေမှ ရိုက်သတ်လို့တောင် မကုန်ဘူး

...”

“ဒါပေမယ့် သူတို့တွေက မင်းလောက်မှ အရည်အချင်းမရှိတာ ...”

“စားစရာ ဝယ်တာပဲ၊ ဘာအရည်အချင်းတွေ လိုအပ်ရဦးမှာလဲ ..”

“ဘာဟင်းနဲ့ ဘာဟင်းက ဘယ်လိုကောင်းတယ် ဆိုတာမျိုး

သင့်တော်ရာလေး ရွေးချယ်ဖို့ ကျတော့ သူတို့က မင်းလောက် ဘယ်အရည်အချင်း ရှိပါ့မလဲ ...”

“ငါလည်း အဲဒီ ဘက်မှာ အရည်အချင်း မရှိဘူး ဟော့ကောင်၊ ငါ့အမေ ချက်ကျွေးတာပဲ ငါစားလာတာ၊ စားသောက်ဆိုင်က ဟင်းတွေနဲ့ ငါ မရင်နှီးဘူး...”

“ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ မင်းကို

လခပေးထားတဲ့အလုပ်ရှင်ခိုင်းတာကိုတော့ မင်း လုပ်ရမှာပဲ...”

“မင်း လခကို ငါ အလကားယူထားတာ မဟုတ်ဘူး နေဘွား...၊

ထိုက်တန်တဲ့ လုပ်အားကို ငါ ပြန်ပေးထားတယ်၊ ငါ့တာဝန်ကို ငါ ကျေတယ်၊ ငါလုပ်ဖို့ မလိုအပ်တဲ့ အလုပ်မျိုးတော့ မလုပ်နိုင်ဘူး...”

“မင်းမှာ လူမှုရေးတောင် မရှိဘူးလား”

“ရှိသင့်တဲ့ လူမှုရေးပဲရှိတယ်၊ မင်း သိပ်ဆာနေတယ် ဆိုရင်တော့

ဒရိုင်ဘာ တစ်ယောက် ကိုဝယ်ခိုင်းလိုက်မယ်”

နေဘွားက လုလင်ကို ခပ်စိုက်စိုက် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး

သူ့စားပွဲအံ့ဆွဲကို ဆွဲဖွင့်ကာ ပိုက်ဆံ တစ်ထပ်ကို ဆွဲထုတ်၍ စားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။

“မင်း...အဲဒါတွေ ယူလိုက်ကွာ...”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ...”

“မင်းသုံးဖို့...”

“သွားစမ်းပါကွာ၊ မင်းရဲ့ နည်းရိုးကြီးနဲ့ ငါ့လာ

ဖျားယောင်းမနေစမ်းပါနဲ့...။ မင်းပိုက်ဆံယူ ပြီး မင်းခိုင်းတာလုပ်မယ့် အစားထဲမှာ ငါ မပါဘူး နေဘွား မင်း ဒီလို လုပ်တာကို သူများတွေသိအောင် ငါ လျှောက်ပြောရင် မင်းကိုကျပ်မပြည့်တဲ့ ဘော့စ် လို့ ထင်သွားလိမ့်မယ်၊ အလကားသက်သက် ငါ့ကို အနိုင်လိုချင်တာနဲ့ပဲ ငပေါကြီးလို လျှောက်လုပ်နေတယ်...”

“မင်း... စကားပြော ဆင်ခြင်စမ်း လုလင်...”

“ဒီမှာ....နေဘွား၊ မင်းကို ငါ စေတနာနဲ့ ထပ်ပြောလိုက်မယ်၊

လောကမှာငွေနဲ့ ဝယ်လို့မရတဲ့ အရာတွေ အများကြီးရှိတယ်...။မင်းပေးတာ ယူပြီး မင်း အလိုကျ မင်းခိုင်းသမျှ ဖားနေအောင် လုပ်နေတဲ့ လူတွေဟာ မင်း ပိုက်ဆံ မပေးနိုင်တော့တဲ့ တစ်နေ့ကျ မင်းကို စွန့်ခွာသွားကြလိမ့်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းဆီမှာ မက်လောက်စရာဆိုလို့ ပိုက်ဆံကလွဲပြီး ဘာမှမှ မရှိတာ၊ မေတ္တာစေတနာနဲ့ အုပ်ချုပ်တဲ့ သူကျတော့...ပိုက်ဆံ မရှိတဲ့ တစ်နေ့ကျရင်လည်း သူ့အနားမှာ သူ့ကို ချစ်တဲ့သူတွေရှိနေသေးတယ်...”

“လူဆိုတာ ကိုယ်ပေးသမျှ ကိုယ်ပြန်ရတယ်၊ မင်းက စေတနာပေးရင် စေတနာ ပြန်ရမယ် ...မင်းမှာက သူများကိုပေးဖို့ စေတနာ မေတ္တာမှ မရှိတာ...”

“ဘုန်းကြီးလေသံနဲ့ အပိုတွေလာမပြောနဲ့လုလင်...လောကမှာ ငွေမမက်တဲ့သူ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိနိုင်မလဲ၊ ပြောစမ်းပါ...။ ဘာမဆို ငွေနဲ့ ဝယ်လို့ရတယ်ကွ၊ အဲဒါ ငါ့ အဘိဓမ္မာပဲ...”

“မင်းအဘိဓမ္မာကြီး မရူမလှ ကျဆုံးသွားစေမယ့် အဖြစ်အပျက်မျိုးကို မင်း တစ်နေ့ ကြုံရလိမ့်မယ် နေဘွား...”

အဲဒီ တုန်းကတော့ လုလင်သည် အနာဂတ်ကို ကြိ~~၀၀၀၀၀၀၀၀~~မသိဘဲ ဟောကိန်း ထုတ်ခဲ့မိတာ ဖြစ်သည်...။

သိပ်မကြာခင် ကာလမှာတော့ နေဘွားနှင့် လုလင် အငြင်းပွားမှုကို အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင် မည့်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုရဲ့ နိဒါန်းပိုင်းကို သူတို့ စတင် တွေ့ရှိရလေသည်။

*

နေဘွားနှင့် လုလင်သည် ရှောင်လွဲမရသော ရေစက်က အလွန်ပဲ ဆန်းကျယ်ခဲ့ပါသည်။

အဲဒီနေ့က လုလင်သည် အိမ်ပြန်ဖို့ ဘတ်စ်ကားဂိတ်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေဆဲ နေဘွား၏ ကားက သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်ကျော်သွားကာ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်သွားသည်။ နေဘွားက ကားပေါ်မှ ခပ်မြိန်မြိန် ထိုင်နေခဲ့ပြီး သူ့တပည့်တစ်ယောက်ကတော့ ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ လုလင်ထံသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာသည်။

“ဒီမှာ...ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ သူဌေးက ပြောစရာရှိလို့ ကားနား ခဏ လာခဲ့ပါတဲ့...”

အဲဒီ လို အချိုးတွေပေါ့ ရိုက်ပေါက်ဆိုတာ၊ ကားပေါ်မှာ အမြိန်သားထိုင်စောင့်နေတဲ့ သူ့ထံ လုလင်က ပျာပျာသလဲ ပြေးသွားဖို့ကို နေဘွားက မျှော်လင့်တာပင်။ ကြုံရင်ကြုံသလို အပေါ်စီးကနေလျက် လုလင်ကို နှိမ့်ချချင်သော နေဘွားအကျင့်ကြီးကို လုလင်က နောကြေပြီး သားမို့...

“မင်းတို့သူဌေးကို ပြန်ပြောလိုက်၊ ပြောချင်ရင် ဒီနားလာခဲ့လို့... ”

“ဟာ...ခင်ဗျား ရင့်လှချည်လား၊ ကိုယ့်အလုပ်ရှင်ကို ဒီလိုပြောရတာ လား...”

“မင်းတို့သူဌေးက စ ရင့်လို့ ငါကရင့်တာလေကွာ”

“သူ့ဘာသာ စ ပြီးတော့ပဲရင့်ရင့်၊ နောက်ဆုံးကျမှပဲ ရင့်ရင့်ပေါ့၊

သူကသူဌေးပဲ၊ ခင်ဗျား နာ ခံရမှာပေါ့...”ဟ... အလုပ်ရှင်နဲ့ အလုပ်သမားပေမယ့် အပြန်အလှန် လေးစားမှုတော့ ရှိရမယ်ကွ၊ သူ့ဟာသူ စည်း နဲ့ဘောင်နဲ့ပဲ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ ငါအလုပ်ရှင်ပဲဆိုပြီး ဘယ်သူကမှ ပရမ်းပတာ မလုပ်ဘူး၊ ဒါတွေကို ရှင်းပြနေလို့လဲ အလကားပါ၊ မင်းတို့ နားလည်မှာမှ မဟုတ်တာ...၊ မင်းတို့ သူဌေးကို ငါ ပြောတဲ့အတိုင်းသာ သွားပြန်ပြောလိုက်.....”

နေဘွားတပည့်နှစ်ယောက်က လုလင်ကို စောင့်ပေပေကြည့်ကာ နေဘွားထံ ပြန်သွား သည်။ ချက်ချင်းပဲ နေဘွားက ကားပေါ်က ဆင်းလာပြီး လုလင်ထံ လျှောက်လာသည်။

“ဟေ့ကောင်...မင်း...ဘာ အချိုးချိုးတာလဲ...”

“ပုံမှန်အချိုးအတိုင်းပဲ...”

“မင်းတော့လား... ငါ စိတ်ရှိလက်ရှိ လုပ်လိုက်ရရင် သေတော့မယ်...”

“မင်း အိမ်က မလိမ်မိုး မလိမ်မာ တူလေးတွေကို ပြောတဲ့အပြောအဆိုမျိုးနဲ့ ငါ့ လာမပြောနဲ့ နေဘွား...”

“မင်းက နေရင်း ထိုင်ရင်း ဘာတွေ မာနီတက်နေရတာ လဲလုလင်”

“မာန်တော့ မတက်ပါဘူး၊ ရှိသင့်တဲ့ မာန်ကလေးလောက်ပဲရှိတာပါ...၊ အဲဒီ လောက်မှ ရှိမထားရင် မင်းအောက်မှ ငါ ပြားသွားမှာပေါ့၊ ကဲလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းငါ ပြောတဲ့အတိုင်း ငါ့ရှေ့ကို ရောက်လာရပြီပဲ၊ ဘာပြောမှာလဲ ပြော...”

“မင်း...”

နေဘွားသည် သူက ဘယ်လိုပဲဖိဖိ လုလင်ကတော့ မပြားတဲ့အပြင် ပိုပြီး ထကြွလာတတ်တာကို ဒေါသဖြစ်လှပါသည်။ သူမနိုင်တာဆိုလို့ လုလင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိမည်ထင်သည်။ ပိုက်ဆံကလည်း မရှိဘဲနဲ့

ဘာကိုမာန်တက်နေသလဲ မသိပါ။

“ငါက မင်းကို အကောင်းစေတနာနဲ့ ပြောမလို့ပဲ လုလင်”

ဒီလောက် လူတွေ ကြပ်ဖြတ်နေတဲ့ ဘတ်စ်ကားဂိတ်မှာ
ခြေသလုံးတောင့်အောင် ရပ်ပြီး ထန်းလျက်ကို ပုရွက်ဆိတ်အုံသလို လူတွေ စုပြုံ
ဖြတ်ခဲ့နေတဲ့ ဘတ်စ်ကားကို ပြူးပြာနေအောင် ချွေးသံ တရွဲ့ရွဲ့ တိုးဝှေ့ စီးရမှာ
သနားလို့ ငါ့ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလားလို့ ခေါ်မလို့ပဲ...

“စေတနာ အဖြူသန့်ကလေးနဲ့ပေါ့...ဟုတ်လား...”

လုလင်ကမေးတော့ နေဘွားက ကြောင်သွားသည်။ လုလင်က
ရယ်ချလိုက်ရင်း...

“သွားစမ်းပါ နေဘွားရာ...၊ မင်း ပရိယာယ်လောက်တော့ ငါလည်း
သနားသေးတယ်၊ မင်း ခုနကပြောလိုက်တဲ့ စကားထဲမှာတင် ငါ့ကိုရစရာမရှိအောင်
နှိမ်ပြီးပြီ၊ မင်းကားကို ငါလိုက်စီးပြီးရင်တော့ တစ်သက်လုံး ပြောလို့ဆုံးမှာ
မဟုတ်တော့ဘူး၊ မနက်ဖြန် လောက်ကျရင်တောင် မင်းကုန်တဲ့ ဆီဖိုးနဲ့တန်အောင်
ငါ့ကို တစ်ခုခု ပြန်ခိုင်းမှာ သေချာသလောက်ပဲ...”

နေဘွားနဲ့ လုလင်သည် လူသူရှုပ်ထွေးသော ဘတ်စ်ကားဂိတ်မှာပင်
မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်တဲ့ စကားပြောနေကြတာ ဖြစ်ပါသည်။ နေဘွားက
အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံပြည့် ဝတ်ထားကာ လုလင်ကတော့ ရှပ်အဖြူ၊ ပုဆိုးကွက်စိပ်
ကလေးနှင့် လွယ်အိတ်ကလေးလွယ်၊ ထမင်းချိုင့်လေး ကိုင်လို့ပင်...။

အဲဒီ အခိုက်မှာပဲ စပယ်ယာရဲ့ အသံနဲ့အတူ ဘတ်စ်ကားကြီးတစ်စီး
တုံ့ခနဲ ရပ်လာပါသည်။

“မှတ်တိုင်ပါသေးတယ် ဆရာရေ...။ တစ်ယောက်ဆင်းမယ်၊
တစ်ယောက်ဆင်းမယ်...”

ဖြစ်ရပ်က အလွန်မြန်ဆန်လေသည်...။ဆံပင်တွေ တင်ပါးဖုံးထိ ရှည်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် စပယ်ယာ အတင်းတွန်းချလိုက်သည်ဟု ထင်ရသော အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ကားပေါ်မှ လွင့်ခနဲ ဆင်းလာသည်။ သူမ ပလက်ဖောင်းပေါ် ခြေအချ ကားကလည်း ဝေါခနဲ အထွက် လေဟပ်သွားသော ဆံပင်တွေဟာ ရုတ်တရက် ဝဲပျံ့ကာ အတူရပ်နေသည့် နေဘွားနှင့် လူလင်ကို ငြိတွယ်သွားသည်။ ဆံပင်အချို့သည် နေဘွားရဲ့ တန်ဖိုးကြီး Rolex နာရီမှာ ညပ်လျက်ရှိပြီး တချို့ ကတော့ လူလင်ကိုင်ထားသော စတီးလ် ထမင်းချိုင့် ခလုတ်မှာ ညပ်လျက်ရှိသည်။

“အာ...ညပ်ကုန်ပြီ...”

“နေ...နေ..ငြိမ်ငြိမ်လေး နေလိုက် ဖြည်းဖြည်း ဖြူတ်ပေးမယ်...”

နေဘွားက သူ့နာရီကြားက ဆံပင်တွေကို ဖြူတ်ပေး၏ ။

လူလင်ကလည်း ထမင်းချိုင့်မှာ ညပ်နေသည့် ဆံပင်တွေကို ပြတ်လည်းမထွက်၊ သူမလည်း မနာကျင်အောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြူတ်ရလေသည်။ ထိုခဏမှာ သူမဆံပင်တွေထဲမှ မွှေးပျံ့ပျံ့ ရနံ့ကို သူတို့ အတူတကွ သတိထားမိသွားကြ၏ ။

အလွန် နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသောရနံ့နှင့် ပျော့ပြောင်းအိထွေးနေသော ဆံပင်တွေကို သတိထားမိသည့် တစ်ခဏမှာပင်...သူတို့နှင့်အတူ နီးကပ်စွာ ရှိနေသည့် သူမထံမှ ကိုယ်သင်းနံ့လို လို ရနံ့ဖျော့ဖျော့လေးကို ရပြန်သည်။ တွယ်ငြိ နေသော ဆံပင်တွေကို ဖြူတ်နေသော သူတို့၏ လက်သည် ရုတ်တရက် နှေးကွေး ထုံထိုင်းသွားကာ ဆံပင်စတချို့ ကပိုကရိုကွယ်နေသော သူမရဲ့ မျက်နှာလေးကို ပြိုင်တူလိုလို လှမ်းကြည့်မိကြပြန်သည်။

အားပါးပါး...လှမလှ...။ နေဘွားနှင့် လူလင်တို့၏

စောစောကတင်းမာနေသော စိတ်နှလုံးသည် ရုတ်တရက် ညွတ်ခွေကျသွားသည်။

“ရ...ရပြီလားဟင်...ကျေးဇူးပြုပြီး...”

အသံလေးကိုက အင်မတန် သာယာ၏။ သုံးချိုးနှစ်ချိုးလောက်
မြင်ရသော မျက်နှာ တစ်စောင်းကလေးပေါ်မှာ နှာတံကလေးက
တင်ထားသလိုထင်းနေပြီး မျက်တောင်ကလေးတွေက ကော့ညွတ်နေပါသည်။

“ရ...ရပါတော့မယ် ခင်ဗျာ၊ အဲဒီ အတိုင်းပဲ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပါ...”

“အဲဒီ အတိုင်းပဲ နေနော်...လှုပ်လိုက်ရင် ဆံပင်စ တင်းပြီး
ပြုတ်ထွက်သွားလိမ့်မယ်...”

အို...ငြိမ်နေလိုက်တာ ပန်းပု ရုပ်ကလေးလိုပဲဗျို့၊ နေဘွားနဲ့ လုလင်သည်
အတူတကွ နှေးကွေးလာသော တစ်ယောက်လက်ကို
တစ်ယောက်ကလှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာကို
တစ်ယောက်စိုက်ကြည့်သည်။ ထိုခဏမှာ မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်သွားလေသည်။

နေဘွားသည်...ဆံပင်စတွေကို ဆက်မဖြုတ်တော့ဘဲ လက်မှနာရီကို
ချွတ်လိုက်ရင်း...

“မင်း ဆံပင်စတွေကို ကိုယ် ဆက်မဖြုတ်တတ်တော့လို့ နာရီပဲ
ချွတ်လိုက်ရတယ်၊ ဆံပင်တွေ ဆွဲဖြုတ်လိုက်တာမျိုးလည်း မလုပ်ချင်ဘူး၊ မင်းလည်း
အဲဒီ လိုမလုပ်ပါနဲ့ ၊ ဒီနာရီသာ ယူသွားပေတော့... အိမ်ကျမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း
ဖြုတ်ကြည့်ပေါ့ ဟုတ်လား...”

ဟေ့ကောင်ရာ...မင့်အကျင့်အတိုင်း ဒီနည်းကိုပဲသုံးတော့မယ်ဆိုတာ
ငါသိသားပဲ...။ လုလင်က နေဘွားကို လှောင်ပြီးပြီး၍ ကြည့်လိုက်ပြီး ထမင်းချိုင့်မှာ
ငြိနေသော ဆံပင်တွေကို ဖြုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

ကောင်မလေး မျက်နှာပေါ်မှာတော့ တစ်မျိုးတမည်အရိပ်ကလေး
ဖြတ်ပြေးသွားကာ နေဘွားကို ခပ်ဆွေဆွေ ကြည့်ရင်း...

“အို... ဒီလိုတော့လဲ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲရှင်၊ ရှင့်နာရီက တန်ဖိုးကြီးတယ်

မဟုတ်လား...”

“ကိုယ့်အတွက်တော့ အသေးအမွှားပါ။ မင်းအဆင်ပြေဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။ ယူသာ ယူသွားပါ။ ပြန်ပေးဖို့လဲ မလိုဘူးနော်...”

“မဟုတ်တာရှင်... ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ၊ ဆံပင်တွေကိုပဲ ဆွဲဖြတ်လိုက်ပါတော့...”

“မဖြတ်ရက်လို့ပေါ့ကွာ... ဒီလောက်လှနေတဲ့ ဆံပင်တွေဟာ တစ်ပင်ဆိုမျှ ဆိုသလောက် အဖိုးတန်ပါတယ်...”

နေဘွားက ဆံပင်တွေ လုံးထွေးနေသည့် နာရီကို သူမလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ကောင်မလေးက နာရီကို ယောင်ယမ်းကမ်းကမ်းဆုပ်ထားလိုက်ရင်း နေဘွားကိုရော... လုလင်ကိုပါ ဝေ့ကြည့်ရင်း...

“အစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မကြောင့် အခုလို အလုပ်ရှုပ်သွားရတာ ဆောရီးပါပဲရှင်”

ဟု ကြိုးကြာသံ ကလေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ညင်သာသော ခြေလှမ်းကလေးဖြင့် လှည့်ထွက်သွားလေသည်...။

ကောင်မလေး ကျောခိုင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း နေဘွားနှင့် လုလင်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထိုခဏမှာ အသံနှစ်သံ တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်လာသည်။

“အဲဒီ ကောင်မလေးကို ငါ ကြိုက်တယ်...”

နေဘွားက လုလင်ကို သရော်သလို ကြည့်လိုက်ရင်း အော်ရယ်လိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...မင်းလို ထမင်းချိုင့်ကလေးဆွဲ၊

လွယ်အိတ်ကလေးလွယ်ပြီး ဘတ်စ်ကားနဲ့ ရုံးတက်ရတဲ့ လခစားကို ဘယ်မိန်းမက အမိုက်ခံပြီး ကြိုက်မှာလဲ...။မင်း မှတ်ထားကွ၊ ဆင်းရဲပြီး ရုပ်လှတဲ့ မိန်းမတွေအားလုံးဟာ သူတို့ကို တစ်သက်လုံး မကြောင့်မကြ ထားနိုင်မယ့် ယောက်ျားမျိုးကိုပဲ ဘဝခရီးဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်ချင်ကြတယ်။ အဲဒါ ပုံသေနည်းပဲ။ ဥပမာ...ငါ့လို ယောက်ျားမျိုးပေါ့ကွာ...အဟတ်...ဟတ်...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ...ငါကြိုက်တာ၊ ငါ့အခွင့်အရေးပဲ။ မင်းကြိုက်တာလဲ မင်းအခွင့်အရေးပဲ...။ ဘယ်သူ့အခွင့်အရေးကို ဘယ်သူကမှ မထိပါးကြေးပေါ့၊ ငါကြိုက်လို့ ငါ ကြိုးစားမယ်၊ မင်း...ဒါကိုတော့ ပိတ်ပင် တားဆီးလို့ မရပါဘူး...”

“မင်းက ဘယ်လိုကြိုးစားမှာလဲ ...။ ထမင်းချိုင့်ကလေးဆွဲပြီး ကောင်မလေး နောက်က လိုက်မှာလား...”

“ငါ့ဘာသာ ဘယ်လို လိုက်လိုက်ပေါ့...”

“ငါကတော့ မင်းလို အချိန်ကုန် လူပင်ပန်းခံပြီး လိုက်ဖို့ မလိုဘဲနဲ့ ကို ကောင်မလေး အချစ်ကို ရစေရမယ်... မင်း မယုံရင် စောင့်ကြည့်လိုက်...”

“မင်းက မင်းရဲ့ ငွေကြေးနဲ့ ကြိုးစားမှာမဟုတ်လား...”

“မှန်တယ်...”

“အေး...ရမယ်ထင်ရင် ကြိုးစားကြည့်ပေါ့...”

“မင်းကရော ဘာနဲ့ကြိုးစားမှာလဲ...”

“ငါက မေတ္တာနဲ့ ကြိုးစားမှာလေ...”

“မင်းမေတ္တာက ချက်စားလို့လဲမရ၊ ကောင်မလေးရဲ့ လိုအပ်ချက်ကိုလဲ ဖြည့်မပေးနိုင်၊ ရပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး ဟောကောင်တွေ ...ရွတ်... ရွတ်...အားလုံးလာခဲ့...”

နေဘွားက သူ့လူတွေကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး...

“ဟိုမှာတွေ့လား...ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ ကောင်မလေး၊ ကားပြောင်းစီးမလို့ ထင်တယ်၊ဟို ဘက်ဘတ်စ်ကားဂိတ်မှာ ရပ်နေတယ်၊ မင်းတို့ သူ့နောက်ကို လိုက်၊ သူဘယ်မှာ နေလဲ ဘာလုပ် လဲ၊ သူ့မိသားစုက ဘယ်လို အခြေအနေလဲ၊ အားလုံး အသေးစိတ်သိအောင် စုံစမ်းလာခဲ့ ကြားလား၊ ငါကတော့ အရေးကြီးတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်နဲ့ချိန်းထားတာရှိသေးလို့ သွားရမယ်...”

“ဟုတ်...ဆရာ...”

နေဘွားလူ သုံးယောက် ကောင်မလေးဆီသို့ ဦးတည်သွားချိန်မှာ လုလင်ရဲ့ ခြေလှမ်းများ ကလည်း နေဘွားရဲ့ လှောင်သရော်ပြုံးကို ကျောခိုင်းလျက် ကောင်မလေးထံ ဦးတည်လိုက်ပြီး ဖြစ် သည်။

*